

те са се съхранили и сюжети за прощаването на бъдещия войвода с неговото „либе хубаво“ – учителката Тотка, и споменът за това, че той е продал имането си, за да поеме трудния път и традиционната „игра на увещания“ между сина и майката, която знае, че все едно синът ѝ ще поеме този път. Онова, което е важно в случая, е, че хайдушката чета и онази, преминалата Дунава през 1868 година, са се слели в една – единствена, многолика в постъпки и настроения четата на Хаджи Димитър.

Към тази чета се отправят всички герои от цикъла с въодушевление, защото **войводата ги е позовал**. Дори Стефан Караджа в известната по цяло Българско „Караджа дума Русанки“, се подчинява на този повик и с това свършват всичките му терзания, че хората хортуват за него лошо – бил хайдутин, „на хайдутите главатар“:

Дорде си дума издума,
пътните порти тропнаха,
с ясни гласове викнаха:
– Тук ли ѝ Стефан Караджа,
Караджа, страшна войвода?
Много му здраве носиме
от Сливен от Хаджията,
Хаджи Димитър войвода.

Като ги зачу Караджа,
че стана, стана Караджа,
Русанка в чело целуна,
право във Сливен отиде,
във Сливенските балкани.

Тази готовност естествено не идва само от личния авторитет на Хаджи Димитър. Тука си казва думата и песенния трафарет, и исторически сложилото се отношение към хайдушкия войвода като органична проява на нашата етнична психика, и самият нравствен закон на хайдутството.

Все пак личното обаяние на Хаджи Димитър си казва думата. В случая важно е да се посочи характерът на онова, което бихме могли да определим като **заръки на войводата**. Те са твърде съществени, защото определят мотивите да се поеме пътя към жеравненските гори. И както е открай време по тези места, където минава пътят Цариград–Русе, поводът е, че мина-